

Naar Strange

Eên van m'n vroegste herinneringsbeelden is, dat ik voor 't êêrste de zêê zag. 't Was 'n paer jaer nae d'n oorlog, ik mot 'n jaer of drieje 'eweest hê. Wiele waere mit d'n bus naer strange 'égôô. 't Was 'n specialen bus die op bepaelde plekken in 't durp stoppende om mènsen in te laete steppene. Bie uus in Ouddurp was dat vlakbie, op d'n hoek van de Dirkdoenswegt.

Toe wiele bie 't strange van 't Flaauwe wèrk' uut'estept waere, moste m'n êêrst nog over 'n paer duunerije heene zeule. Toe zag 'k anêens de zêê in de golven, voor 't êêrst van m'n leve. De bunkers lagge deur 't geweld van de zêê blôôt'espoeld op 't strange, as immènse kolossen. De zonne schitterende op 't waeter. Ik vong 't 'n buutegeweun schouwspel in rokkende m'n eige los van de hand van moewder, in rennende 't prachtige taferêêl tegen. Mit klêêren in al stortende ik m'n eige in 't waeter. Dat bleek niejt de bedoelieng te wezene...

Toe m'n laeter wêêr nae strange gienge, kreeg ik 'n wat flets geel badpakkie an, 'n soort hansoppie, dat hêêl vroeger nog deur mien ouwste zuster gedroge was. Laeter gieng ik soms geweun in m'n ongerbroek in 't waeter. Hêêlemaele èrg wier 't toe 'k 'n gebreide zwembroek kreeg. Die was 'emaekt van het ongerstik van 't deur 't zêêwaeter al 'ekrompe bordeauxrôôje wolle badpak van m'n aore zuster. Deur 'n zaome an de bovenkant wier 'n ènde directoire-elestiek 'erege, zoda je d'n broek kon ophouwe. As ie in 't waeter 'eweest was voelende 't vrêêselik klam in zwaer an. 't Waeter bleef butegeweun lange in de wolle hange. Je liepj dan haest d'n hêêlen dag rond mit 'n gewêêkt kruus. Die ellende durende toet ik 'n echte ketoewne zwembroek kreeg.

As kind mocht je niejt a'llêene naer 't grôôte strange, wel naar 't Zandhoekie. Dat was 'n klein zandstrange'ie mit kliene'ies bie Preekhil. Noe was t'r wel 'n probleem, want d'r was niejt altied waeter. Je was afhankelik van 't tieje. Eigelek ko j' d'r mar om de aore weeke naertoe, want 's oches gieng ie nôôit zwemme. Soms was 't pas laeter in de middeg haogwaeter. Toch gieng ie d'r dan al vroeg naertoe. In de vaorte zag ie 'twaeter as 'n brêêje zulvere strêêp. Op de achtergrond 't silhouet van de kèrke van Brouwershaevne. In d'n toren van Zierikzêê, as 't hêêl helder was. Langzaam kwam 't waeter duchterbie.

Je kon 't niejt mêêr verdure in gieng 't waeter al tegen over 't drabbige slik. Je wentelende je eigen in de modder as 'n vêrke. Je zag d'r dan uut as 'n patiënt die 'n modderkuur ongergieng. Dan nog 'n hortie zwemme, as t'r genoeg waeter stieng.

A j' dan 's aeves op bédde lei zat de modder nog onder de naegels van je têên. Je rook nog naer dat zoutige homige slik. Je eige wasse dee je netuurlijk niejt. Nêê dat hoevende niejt, je was ommers al in 't waeter 'eweest!